

URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1129-15#Text>

2. Горох О.П. Виправлення засудженого як підстава заміни невідбутої частини покарання більш м'яким. *Наукові записки. Том 168. Юридичні науки.* 2015. С. 146-150.

3. Конопельський В.Я. Деякі питання щодо запобігання злочинам у кримінально-виконавчих установах України. Матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 24 лист. 2017 р.). Одеса: ОДУВС, 2017. С. 107-108.

УДК 34:629.3.067(043.2)

Галатенко К.В., Дяченко О.С., здобувачі вищої освіти першого (бакалаврського) рівня, Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Лисько Т.Д., к.ю.н.

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ПРИТЯГНЕННЯ ДО КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ УЧАСНИКІВ ДТП

Проблема безпеки руху й експлуатації транспорту здавна відома людству, має свою історію пошуку напрямів вирішення, зокрема, заходами кримінально-правового характеру. На сьогоднішній день кількість транспортних засобів на дорогах України постійно збільшується. Разом із очевидними економічними благами автомобілізація приносить багаточисленні витрати та проблеми негативного характеру. Найбільш серйозною з них є проблема дорожньо-транспортних подій. У 2020 році на українських дорогах трапилось понад 168 тисяч ДТП, із яких близько 26 тисяч – із постраждалими. За цей же період загальною загинула 3541 людина, зокрема 168 дітей, 1198 пішоходів та 235 велосипедистів.

Причин та факторів, що впливають на вчинення дорожньо-транспортних подій, немало. Традиційно основними причинами ДТП із загиблими/травмованими залишається перевищення швидкості, порушення правил маневрування, проїзду перехресть, пішохідних переходів та недотримання дистанції.

В Україні досить великий відсоток кримінальних правопорушень, пов'язаних із ДТП. Найчастіше в судовій практиці зустрічається ст. 286 Кримінального кодексу України (далі – КК України), саме тому, розкриття та протидія кримінальним правопорушенням, що пов'язані з порушенням правил дорожнього руху та правил експлуатації транспортних засобів, становлять пріоритетний напрям кримінально-правової політики держави.

Необхідно зауважити, що для притягнення до кримінальної відповідальності за кримінальні правопорушення, пов'язані з порушенням правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспортних засобів,

не має значення, чи є у водія право на керування транспортним засобом, чи ні. Також, існує важливий нюанс: під час навчальної їзди в автомобілях з подвійним управлінням, до відповідальності притягається не учень, а інструктор, який здійснює навчання і перебував поряд із водієм у момент ДТП [2, с. 178].

Предметом аналізованого кримінального правопорушення є транспортний засіб. Наразі досить гостро стоїть питання визначення новітніх засобів пересування, що оснащені електродвигунами (гіроскутери, електросамокати тощо) як предмета кримінальних правопорушень проти безпеки руху та експлуатації транспорту [3, с. 60].

Яскравим прикладом є аварія, яка сталася у Львові за участі електросамоката. Як виявилось, це перший такий прецедент, і поліція зіткнулася з труднощами, визначаючи юридичний статус власника самоката. У патрульній поліції виявили, що електросамокати не можна віднести ні до пішоходів, ні до велосипедів, ні до іншого транспорту. Тобто виникла прогалина в праві. Якщо ж звернутися за досвідом до європейських партнерів, то у Польщі водіїв електросамокату прирівняли до велосипедистів, тож їм необхідно буде користуватися велосмугами. У Франції рух електричних самокатів, моноколів та гіроскутерів також дозволено лише на велодоріжках та на невеликих дорогах, на яких швидкість обмежено до 50 км/год. Швидкість самоката не має перевищувати 25 км/год.

Отже, проблематика правопорушення пов'язаних з порушенням правил безпеки дорожнього руху та експлуатації транспортних засобів була і залишається актуальною, а тому потребує подальшого більш суттєвого дослідження. На жаль, у сучасному законодавстві існує певний ряд прогалин щодо притягнення до кримінальної відповідальності учасників дорожньо-транспортної пригоди.

Література

1. Дячук В.І., Климчук М.П., Губська О.А. Використання спеціальних знань при розслідуванні дорожньо-транспортних пригод: монографія. Київ, 2012. 220 с.
2. Євдокімова О.В. Проблемні аспекти відповідальності за порушення правил дорожнього руху. *Порівняльно-аналітичне право*. 2016. № 3. С. 177-180.
3. Данилевський А.О. Транспортний засіб як предмет правопорушень у сфері безпеки дорожнього руху. *Безпека дорожнього руху: правові та організаційні аспекти*: матеріали XI Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Кривий Ріг, 22 лист. 2016 р.). Кривий Ріг, 2017. С. 59-62.
4. Бурдін В.М. Деякі аспекти кримінальної відповідальності за злочини проти безпеки руху та експлуатації транспорту за КК України. Новітні кримінально-правові дослідження, 2016: зб. наук. пр. / відп. ред. О.В. Козаченко. Миколаїв, 2016. С. 13-17.